

Det verkar som storhetsvansinnet
till slut stöter på sin överman och sin överkvinna
hetaste paret i mannaminne
utan nån aning om hur fan vi skulle kunna hinna
med karriären rädda världen vi såg tiden rinna
i väg men hur kunde kärleken försvinna
efter alla hinder som vi kommit över innan
snubblade vi på de som vi inte kunde övervinna
vi kunde vinna mot hela världen
men inte mot oss själva
stod oberörda mitt oroshärden
och kände grundvalarna själva
peka finger åt dom andra och skratta
våra känslor kan ni aldrig fatta
dom är alldeles för starka
sånt högmod måste gudarna straffa

Precis som imperiet
måste gå under.
Faller du och jag,
faller vi sönder
I våra minsta beståndsdelar
du och jag, du och jag

Fy fan så du och jag i usa
babylon och romariket av idag
tronandet på minnen från forns stora dar
gapar efter mycket men inget är kvar
eller det där om nått är väl högmode
som en travande jämförelse känns lite för stor.
samtidigt fast det känns svårt att tro
men en gång i tiden skulle samma jämförelse känns som för liten.
när vi var universums absoluta center
och kärlek bakom stanten var ju para siempre
fast nu när jag står med det pissiga facit i hand,
och fortfarande inte fattar varför,
visst är det tragiskt men sant.
om man kan kalla det misär hur vi faller isär
som molekyler i cernen,
när jag undrar hur vi hamnade här
är det kanske grundlagens ända förbannade väg.

Precis som imperiet måste gå under,
faller du och jag, faller vi sönder.
i våra minsta beståndsdelar
du och jag, du och jag.

Vi kunde vinna mot hela världen,
men inte mot oss själva.
stog oberörda mitt oroshärden
och kände grundvalarna själva,
peka finger åt dom andra och skratta,
våra känslor kan ni aldrig fatta.
dom är alldeles för starka,
sånt högmod måste gudarna straffa.

Precis som imperiet måste gå under,

faller du och jag,
faller vi sönder.
i våra minsta bestånds delar
du och jag, du och jag.